

ЗМОВКЛИ ФАНФАРИ, ПРИГАСЛИ СВІЧІ...

Бо такі змовкли, бо такі й пригасли. І не тільки у ритмі роботи окремо взятого збіднілого КСП чи державного підприємства. Немає того завзяття, що тривало кілька років тому під час загомівлі цукрових буряків і на флагмані районної промисловості — Бабино-Томашівському цукрозаводі. Пам'ятаєте, пуск його виливався у помпезне свято в стінах цехів та на широкому майдані. Потім піднесеність переносилася на всю осінь у двір сировинного відділу, де вітальні шоферів з першою сотнею тонн перевезених солодких коренів, виконанням річного завдання, завершенням сезону тощо.

В ранці буденних подій було вшанування шоферів, машиністів БУМів, бульдозеристів. На їх честь піднімали прапори трудової слави, вручали пам'ятні фотографії, подарунки, сувеніри...

Можливо, інколи зчинявся зайвий галас навколо звичайної людської сумлінності, старанності, чесності у праці. Можливо. Але в цілому тим, хто, переселюючи втому, значно перевиконував доведені зав-

дання, особливо на перевезенні цукрових буряків з полів на завод, було приємно почувати себе героєм дня. І що там гріха таїти — багатом хотілося стати таким. Саме це (та й додаткові заробітки) змушували їх рано виїжджати на плантації і опівночі завершувати трудові рейси.

Згадуючи той недалекий час, робітниця сировинного зауважила:

— Доводилося приймати привезені буряки до дванадцятої ночі.

Тепер працюють тільки до десятої. Та й кажуть, що о восьмій рідко хто з шоферів у дорозі. Після завершення світлового дня в основному всі поспішають поставити автомашини в гаражі. Отож загальом потік цукросировини з полів на завод різко впав. Наприклад, за чудово сонячню середу 13 жовтня доставлено 2433 тонни. Та що там казати, доставлена цукросировина майже не залежується в кагатах. Бо завод за добу «з'їдає» у межах 1500 тонн.

Підупала моральна і матеріальна зацікавленість шоферів, трактористів,

членів ланок бурякоосючих господарств — негати́вні наслідки не забарилися. Маю на увазі не тільки кількісні показники. Якщо раніше викликала тривогу забрудненість привезеної цукросировини 10—12 процентів, то тепер вона звично в середньому сягає 17,3. А є й у КСП «Рясниківське», «Дружба», ім. Суворова. За словами головного агронома, начальника сировинного відділу заводу Сергія Філіппішина, у доставлених з початку роботи 50 тисяч тонн цукрових буряків виявлено більше 11 тисяч тонн гнилі та гички.

Щоправда, у залік бурякоздавачам йде лише чиста сировина, але ж і на доставку бруду з нею також витрачаються моторесурси техніки та пального. То чи варто схвалювати потоковий метод збирання цукрових буряків, якщо він по всіх параметрах негативно впливає на соціалістичне вироблення цукру? До речі, уже зараз кожний його кілограм обходиться підприємству в межах чотирьох тисяч крб.

Навколо підвищеної за-

брудності цукросировини триває немало суперечок. Окремі з керівників КСП навіть кивали на недоброзичливість працівників лабораторії сировинного цеху, а коли самі прослідкували за автоматичним процесом відбору проб, дещо змінили свою думку. Тепер кожного дня контролюють заводчан представники майже усіх бурякоосючих господарств. І ті «контролери», які не тільки сидять у лабораторії, але й оперативно доводять інформацію аналізів бригадам та ланкам, шукаючи першопричину підвищеної забрудненості буряків, по-суттєво впливають на ситуацію. Скажімо, в КСП «Симонівське» забрудненість складала 15,2, «Мир» — 13,3, колгосп «Прогрес» — 14,9 процента. Ще нижчою вона була в буряках, що надходять з полів фермерських господарств Галузи та Стрихаря — від п'яти до шести процентів.

Місцем транжирення моторесурсів, вантажного автотранспорту, коштів та дефіцитних пального і мастил стало так зване «бабинське кільце» або об'їзд металевої загоро-

жі безпеки вздовж автотраси у Бабині. Щоб дістатися шоферові, наприклад, з боку Горбакова на кагате поле заводу, він змушений перед лісохідним містком у Бабині повернути на вибоїсту бокову лінію дороги, проїхати до спуску і тунелем перетнути головну магістраль, вибиратися на горби й скочуватися в долину, аж тоді досягне мети. Ще важче доводиться заводським водіям, які транспортують корені з кагатного поля в бурячно-підприємства. Останні кожний раз змушені для розвороту їхати в напрямку Горбакова мало не в кінець Бабина. Оце 8-кілометрове кільце на час сезону цукроваріння воістину стає золотим ланцюгом втрат. На жаль, ніхто з керівництва підприємства офіційно і не пробував хоча б тимчасово його розірвати.

Замовкли фанфари, пригасли свічі. І навколо ніби й нічого не сталося. Ну, держава наша тепер називається не СРСР, а Україна. Здавалося б, така зміна повинна сприяти повнішій ініціативності, бережливості, прагненню жити ліпше. А ні. Навіть гарний сонячний день багатом не додає ентузіазму на ефективну високопродуктивну працю.

Спиридон КРАВЧУК.